

broer en zuster, verbitterd, verhard, ook onderling meestal in onmin levend, materialistisch en laag bij den grond — haar vreemd, onbegrijpelijk, haast vijandig. In haar prille jeugd — mooi, bloeiend kind — was zij door allen verwend geworden; geliefkoosd en vertroeteld als een onschuldig diertje, dat niets begreep. Maar later, toen zij opmerken leerde, en denken, zich de toestanden bewust werd — och, zoo jong toch nog! — waren de conflicten losgebroken. Lastig heette ze toen, brutaal en eigenwijs, een echt kind van deze tijden, die geen eerbied, geen gehoorzaamheid meer kenden. Toch, hoe had ze, tóen juist en jaren lang, haar best gedaan er nog iets beters van te maken, het verknoeide familieleven door liefde en toewijding wat te herstellen. Gepraat met vader, over zijn toch zoo prachtige vak, gepoogd hem tot studie terug te brengen. Haar uitgelachen had hij, toen hij begreep waar 't om te doen was. Wat dacht ze wel — zij, kind! Dat hij zijn zaken niet meer wist soms? Hij met zijn dertigjarige ondervinding! Getracht ook door te dringen in moeders vertrouwen, in die geknauwde en als vereelte vrouwenziel — woestenijen van smart en wanhoop, verbeterd verlangen, vertreden illusies ook dáár leeren vermoeden. Het was toen, in haar bitter verzwegen meêlij met vaders patiënten zoowel als met vader zelf, misschien ook wel in het diep verholen gevoel iets goed te moeten maken, dat zij het plan had geopperd, zelf in de medicijnen te gaan studeeren. Maar dié tegenstand! Moeder vond het bespottelijk, heelemaal geen vak voor een meisje, onbehoorlijk — en dan zoo duur! Hoe dorst ze er meê aankomen! Ze wist toch wel — met die gestadig, door de concurrentie, achteruitgaande praktijk — hoe moeilijk haar ouders het hadden.... Vader brieschte van woede, zijn hoonlach daverde door 't huis. Dat ze 't in haar hoofd haalde! Het ellendigste, slavigste vak van de wereld, dag en nacht er op uit, om allerlei geleuter aan te hooren gewoonlijk.... Och, en doodgaan deden de menschen immers toch, door hun eigen stommigheid wel het meest. Ook Frans en Sophie, door de ouders erbij gehaald, hadden haar hatelijk toegesproken, haar scherpe verwijten gemaakt.... Toch, al maar bedaard doorzettend, met de belofte heel erg zuinig te zullen zijn, zoo gauw mogelijk klaar, was ze naar Amsterdam gekomen, student geworden.

„Ja... en toen... maarre...” Pauline hield op, keek fronsend voor zich neer; haar vrije hand wreef nerveus langs haar knieën. Drukkend de andere: „En toen?” herhaalde Huib. „Pautje, als er dingen zijn die je me liever nog niet vertelt, moet je 't vooral niet doen, hoor! Alleen, als het je oplucht.... je weet, ik ben je vriend....”

„O ja, dat weet ik.... u.... zooals ú ook in uw boeken....” Vol en dankbaar keek ze tot hem op. En na nog een paar seconden van peinzig zwijgen: och, het deed er ook eigenlijk niets toe; wat er toen hier gebeurd was konden zoovelen hem vertellen. Zij was een tijd lang verloofd geweest.